

<p>disputants-חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	---

בבא מציעא-איזהו נשך		Talmud Navigator													
מקרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
והלא קצין															
הכי קאמר: אם לא קצין, הוולו נוטל חטין, הוקרו - נותן דמיהם.	רב ששת:													ז	⬇
לא יאמר אדם לחבירו: הלויני כור חטין ואני אתן לך לגורן. אבל אומר לו: הלויני עד שיבא בני, או עד שאמצא מפתח	[ת"ק]													◆	■
והלל אוסר.	[הלל]													◆	■
לא תלוה אשה ככר לחברתה עד שתעשיה דמים, שמא יקרו חטין, ונמצאו באות לידי רבית.	וכן היה הלל אומר:													■	
יש לו סאה - לזה סאה, סאתים - לזה סאתים.	רב הונא:													◆	■
אפילו יש לו סאה - לזה עליה כמה כורין.	רבי יצחק:													◆	■
טיפת יין אין לו, טיפת שמן אין לו.	תני רבי חייא לסיועיה לרבי יצחק:													■	■
הא יש לו - לזה עליה כמה טיפין.														■	■
והלל אוסר.	[הלל]													■	⬇
הלכה כדברי הלל.	רב נחמן אמר שמואל:													■	
ולית הלכתא כוותיה.														■	⬇
לא תלוה אשה וכו'.	וכן היה הלל אומר:													■	⬇
זו דברי הלל, אבל חכמים אומרים: לויים סתם, ופורעים סתם.	רב יהודה אמר שמואל:													■	⬇
בני חבורה המקפידין זה על זה - עוברין משום מדה, ומשום משקל, ומשום מנין, ומשום לויין ופורעין ביום טוב. וכדברי הלל אף משום רבית.	ואמר רב יהודה אמר שמואל:													■	⬇
תלמידי חכמים מותרים ללוות זה מזה ברבית. מאי טעמא - מידע ידעי דרבית אסורה, ומתנה הוא דיהבו אהדדי.	ואמר רב יהודה אמר שמואל:													■	⬇
אמר ליה שמואל לאבא בר איהי: הלויני מאה פלפלין במאה ועשרין פלפלין, ואריך.														○	
מותר לו לאדם להלוות בניו ובני ביתו ברבית כדי להטעימן טעם רבית.	רב יהודה אמר רב:													■	⬇
ולאו מילתא היא, משום דאתי למיסרך.														■	⬇
אומר אדם לחבירו: נכש עמי ואנכש עמך, עדור עמי ואעדור עמך. ולא יאמר לו: נכש עמי ואעדור עמך, עדור עמי ואנכש עמך.														■	■
כל ימי גריד - אחד, כל ימי רביעה - אחת.														■	■
לא יאמר לו: הרוש עמי בגריד ואני אחרוש עמך ברביעה.														■	⬇
יש רבית מוקדמת, ויש רבית מאוחרת. כיצד? נתן עניו ללוות הימנו, והוא משלח לו ואומר: בשביל שתלוני - זו היא רבית מוקדמת. לזה הימנו והחזיר לו את מעותיו, והוא משלח לו, ואומר: בשביל מעותיך שהיו בטילות אצלי - זו היא רבית מאוחרת.	רבן גמליאל:													■	
יש רבית דברים לא יאמר לו דע כי בא איש פלוני ממקום פלוני.	רבי שמעון:													■	
ואלו עוברין בלא תעשה: המלוה והלוה והערב והעדים	[ת"ק]													■	
אף הסופר	חכמים:													■	
עוברים משום (ויקרא כ"ה) לא תתן ומשום (ויקרא כ"ה) אל תקח מאתו, ומשום (שמות כ"ב) לא תהיה לו כנושה, ומשום (שמות כ"ב) לא תשימון עליו נשך, ומשום (ויקרא י"ט) ולפני עור לא תתן מכשול ויראת מאלהיך אני ה'.														■	
מנין לנושה בחבירו מנה, ואינו רגיל להקדים לו שלום שאסור להקדים לו שלום - תלמוד לומר (דברים כ"ג) נשך כל דבר אשר ישך - אפילו דיבור אסור.	תניא, רבי שמעון בן יוחי:													■	⬇
ואלו עוברין.														■	⬇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-איזהו נשך		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	
מלוה עובר בכולן, לזה עובר משום (דברים כ"ג) לא תשיך לאחיד (דברים כ"ג) ולאחיד לא תשיך, ולפני עור לא תתן מכשול, ערב והעדים אין עוברין אלא משום לא תשימון עליו נשך.	אביי:											■	◇	עה:
מלוי רבית יותר ממה שמרויחים - מפסידים, ולא עוד אלא שמשוימים משה רבינו חכם ותורתו אמת, ואומרין: אילו היה יודע משה רבינו שיהיה ריוח בדבר לא היה כותבו.	תניא, רבי שמעון:											■	◇	עה:
מנין לנושה בחבירו מנה, ויודע שאין לו, שאסור לעבור לפניו - תלמוד לומר לא תהיה לו כנשה.	כי אתא רב דימי אמר:											■	◇	עה:
כאילו דנו בשני דינין, שנאמר (תהלים ס"ו) הרכבת אנוש לראשנו באנו באש ובמים.	רבי אמי ורבי אסי דאמרי תרוייהו:											■	◇	עה:
כל מי שיש לו מעות, ומלוה אותן שלא בעדים - עובר משום ולפני עור לא תתן מכשל	רב יהודה אמר רב:											■	◇	עה:
גורם קלה לעצמו, שנאמר (תהלים לא) תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתק.	ריש לקיש:											■	◇	עה:
קא מקיים רבינא כל מה דאמור רבנן.	רבנן לרב אשי:											○	◇	עה:
שלח ליה בהדי פניא דמעלי שבתא: לישדר לי מר עשרה זוזי, דאתרמי לי קטינא דארעא למזבן.	[רב אשי]											○	◇	עה:
שלח ליה: ניתי מר סהדי, ונכתב כתבא.	[רבינא]											○	◇	עה:
שלח ליה: אפילו אנא נמי?	[רב אשי]											‡		עה:
שלח ליה: כל שכן מר, דטרדיד בגירסיה משתלי וגורם קלה לעצמי.	[רבינא]											!	◇	עה:
שלשה צועקין ואינן נענין, ואלו הן: מי שיש לו מעות ומלוה אותן שלא בעדים, והקונה אדון לעצמו, ומי שאשתו מושלת עליו.	תנו רבנן:											■	◇	עה:
קונה אדון לעצמו מאי היא?												^		עה:
תולה נכסיו בכרי	איכא דאמרי:											!	◇	עה:
הכותב נכסיו לבניו בחייו	איכא דאמרי:											!	◇	עה:
דביש ליה בהא מתא ולא אזיל למתא אחריתא.	איכא דאמרי:											!	◇	עה:
הדרן עלך איזהו נשך.													◇	

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ■ † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator												
בבא מציעא-השוכר את האומנין		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא														
השוכר את האומנין והטעו זה את זה - אין להם זה על זה אלא תרעומת.														מ
שכר את החמר ואת הקדר להביא פרייפריין וחלילים לכלה או למת, ופועלין להעלות פשתנו מן המשרה, וכל דבר שאבד, וחזרו בהן - מקום שאין שם אדם, שוכר עליהן או מטען.														מ
השוכר את האומנין וחזרו בהן - ידם על התחתונה אם בעל הבית חוזר בו - ידו על התחתונה. כל המשנה - ידו על התחתונה, וכל החזור בו - ידו על התחתונה.														מ